

TWEEDE HOOFDSTUK.

MEVROUW VAN SLEWANG EN HAAR ZOON.

Mevrouw van Slewang was eene lange, graatmagere vrouw, wier regelmatig en door de zon bruin gebrand gelaat aangenaam van onder haar weelderig vergrijsd haar te voorschijn kwam.

Jonkheer Arnold van Slewang was een flink jongeling, niet hoog opgegroeid, maar slank van gestalte, het gelaat insgelijks bruin gebrand door de zon.

Zij waren vreemdelingen.

Op de Meir hadden zij een heerenhuis, met koetspoort gehuurd, dat prachtig werd ingericht, en waar een talrijk dienstpersoneel was aangeworven: een knecht, een koetsier, een groom en een viertal meiden.

In het huis daarnaast woonde de gravin van Grobbendonck, en de meid van mevrouw van Grobbendonck had op een morgen vernomen van de meid van mevrouw van Slewang, dat ook deze een gravin was, weduwe van een hoogen ambtenaar van Nederlandsch Indië, en dat ze over meer millioenen beschikte dan er plaveitjes waren in den keukenvloer.

De meid van mevrouw van Grobbendonck vertelde dat natuurlijk aan hare meesteres, en deze laatste, die den jongen heer van Slewang reeds eenige malen te paard had zien uitrijden, en die eene huwbare dochter bezat, besloot dan ook kennis aan te knopen met mevrouw van Slewang, en de papegaai van mevrouw van Grobbendonck, die uit zijne kooi ontsnapt was, en in den tuin van mevrouw van Slewang wandelde, waar hij door jonkheer van Slewang gevangen werd, gaf daartoe de gewenschte gelegenheid.

De twee mevrouwen brachten elkaar een bezoek, mevrouw van Grobbendonck stelde hare nieuwe «vriendin» voor aan hare kennissen, die op hunne beurt mevrouw van Slewang ontvingen en tegenbezoek brachten, en nadat laatstgenoemde mevrouw een prachtig feestmaal in haar

hotel had gegeven, waarover een «journal artistique et mondain» wonderen had verteld, stond de zoogenaamde groote wereld voor de Slewangs open.

Mevrouw van Grobbendonck deelde aan ieder mede wat hare meid van de meid van mevrouw van Slewang had vernomen, en de groote wereld stelde zich met deze toelichting tevreden.

«Tant de millions que dalles de cuisine», is ten huidige dage eene voldoende heraldische uitdrukking, als daar pracht en praal van huis en kleedij bij waren.

Eenige weken nadien kwam mevrouw van Slewang de hand vragen van de dochter van mevrouw van Grobbendonck.

Arnold was plotseling smoorlijk verliefd geworden op de jonkvrouw.

Mevrouw van Grobbendonck polste hare dochter over het geval en vernam met vreugde dat Nora niet ongevoelig was voor den flinken jongen.

En ze werden verloofd.

Een morgen zaten moeder en zoon van Slewang aan de ontbijttafel.

De jonge Arnold stond op en ging de deur op slot zetten, waarna hij terug aan de tafel plaats nam en halffluid tot zijne moeder zegde:

— Als we binnen kort geen slag slaan, geraken we er onder door.

— Ja, mijn beste, alles is op. Uw huwelijk zou ons kunnen redden. Waarom drijft gij het niet door? Ik heb gisteren de laatste hand gelegd aan onze papieren: geboorteakten, doodsbriefven, uw stamboom, uw wapen, alles ligt klaar.

— Neen, dat doe ik niet. Ik heb het u gezegd: Ik ben waarachtig verliefd op het meisje.

— Des te beter.

— Ik wil haar niet bedriegen.

— Dan zult gij uwe liefde den nek mogen omwringen, jongen.

— Als ik het meisje tot mijne vrouw neem, zou ik haar willen zeggen, wie ik ben.

— Ik geloof dat er iets hapert in uwe hersenpan, en

dat ge de zorgen van een geneesheer noodig hebt.

— Ik zegde het u: ik ben dol verliefd.

— Trouw dan en zet die dwaze denkbeelden uit uw hoofd.

— Het meisje ongelukkig maken! Als zij eens verneemt wien ze hare hand schonk...

— En als gij het haar gaat mededeelen, voor ge haar huwt, zult ge goed ontvangen worden... Dan trekt zij het raam open en roept zoo luid als ze maar schreeuwen kan: politie! politie!

— Zij bemint mij ook.

— Omdat ze in den waan verkeert, dat ge graaf van Slewang zijt.

— Ze bemint mij voor mijzelf.

— Ge moet u laten verzorgen, mijn jongen. Hoe ge op uwen ouderdom, na alle mogelijke netten te hebben doorgevlogen, zoo naïef kunt zijn, dat gaat mijn verstand te boven.

— Ja, dat is zoo, maar ik weet niet wat doen... Nora is een engel!

— Dat is geen reden om haar den duivel aan te doen. Het is toch niet ernstig haar te willen op de hoogte stellen van onzen toestand. Dan worden we beiden ingerekend en we zullen opnieuw de eer genieten, maar in ongunstiger omstandigheden dan de eerste maal, eene samenspraak te hebben met den heer Deraef, overste der geheime politie.

— Ik vrees het, maar soms betwijfel ik het. Zou de liefde van het meisje dien slag niet te boven komen, en zou ze mij niet vergeven?

— Beste jongen, ge zijt zoo gek als eene musch! Stel u nu de volgende samenspraak eens voor:

«Liefste Nora, ik moet u iets toevertrouwen.

«Spreek, mijn Arnold.

«Engel van mijn hart, ik heet niet Arnold.

«Hoe is uw naam dan, liefste schat?

«Robert.

«Dat is nog schooner.

«Dat is niet al. Beloof mij er nooit aan iemand iets van te zeggen, in naam onzer liefde.

«Ik zweer het u, Robert!

«Dat is mijn familienaam, de eenige naam, dien ik

ooit heb gekend. Ik ben geen graaf van Slewang.

«O!

«Mijne moeder is geene gravin. Mijne moeder is mijne moeder niet, mijne moeder is geene vrouw, mijne moeder is Bertrand»...

Het meisje staart u met open mond aan, en hare angstige blikken geven duidelijk te kennen, dat ze denkt dat ge eene hersenkwaal hebt opgedaan.

En gij gaat voort:

«Ik en mijne moeder zijn Robert en Bertrand, de beruchte vagebonden»...

Als 't meisje dan nog niet gaan loopen is, kunt ge op uw knieën vallen, en haar vergiffenis afsmeeken.

Robert bleef een oogenblik het stilzwijgen bewaren.

— Ge hebt gelijk, Bertrand... Er blijft me niets over dan het meisje te huwen, zonder haar iets te zeggen, en komt later alles aan het licht...

— Dan zoeken we natuurlijk met de nevelkar andere oorden op en we nemen uw duifje mede, desnoods met geweld.

— Het zij zoo...

Robert ontplooide het dagblad dat naast zijne telloor lag, en keek het even in.

— De politie volgt ons spoor, zeide hij.

Bertrand schrikte op.

— Hé !...

— Ja. Hier staat het. Luister.

En hij las, steeds met halfuide stem:

— De diefstal zoo behendig gepleegd door het schurkenpaar Robert en Bertrand en hunne bende — want onze politie heeft nu de zekerheid opgedaan, dat ze niet alleen werken — bij...

— Men zwaait ons lof toe, zei Bertrand. Ze vinden dat we zoo'n werk niet alleen kunnen gedaan krijgen. Ze bewonderen ons!

— Ze weten niet, wat we kunnen, broeder!

En hij vervolgde zijne lezing:

— ...bij den juwelier Mennekens, zal de slimme vogels in de klem brengen. Onze geheime politie volgde sinds enkele dagen een spoor, dat het rechte bleek te zijn, en zij heeft zich niet bedrogen. Heden morgen zal de heer De-

raef, de bekwame politieoverste, naar Parijs vertrekken, waar de dieven zich op 't oogenblik bevinden, en misschien nog heden zullen geknipt worden. Wij zullen onze lezers op de hoogte houden.

— Ze worden goed op de hoogte gehouden, hunne lezers!...

— Hoe zou die waarde heer Deraef nu toch dat spoor naar Parijs hebben gevonden?

— De goede man zal gaarne een reisje naar de Fransche hoofdstad doen.

— Misschien zijn er gestolen juweelen te Parijs herkend, en denken ze daarom dat wij op den boulevard des Italiens wandelen!

— Best mogelijk. Het bijzonderste is, dat we hier rustig kunnen blijven van Slewangen!

— Het toeval kan vermakelijk wezen, zei Robert. Onder het artikel over onze vermoedelijke aanhouding te Parijs, staat een bericht dat ons weer betreft: «De heer burgemeester heeft ontvangen voor het kindergasthuis, eene som van duizend frank, vanwege mevrouw A. C. T. van Slewang!...»

— Geen mensch, antwoordde Bertrand lachend, zal ooit vermoeden dat die duizend frank voortkomen uit de winkelkast van den juwelier Mennekens!

— Zelfs die brave en bekwame heer Deraef niet.

Robert verdiepte zich weer een oogenblik in de lezing van het blad.

— Eureka! kreet hij plots.

— Hebben wij het groot lot der stadsleening uit?

— Neen, veel beters.

— Ik brand van verlangen om het te weten.

— De prins van Bangkoë is in de stad.

— Dat doet me plezier... Uit welke gewesten komt die vogel ons toe?

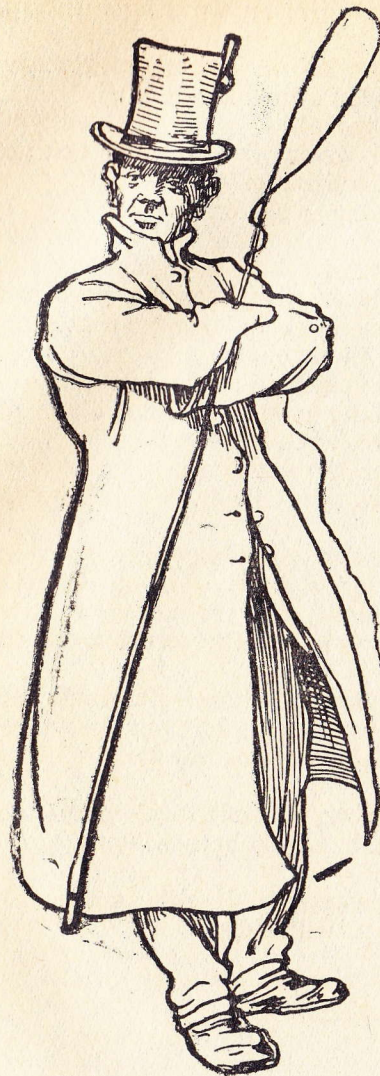
— Bangkoë? Dat moet ergens in Azië liggen.

— 't Is dan een gele vogel?

— Waarschijnlijk... Ik zal het eens opzoeken in onze boeken.

— Doe dat, maar zeg me eerst wat ge met dien prins wilt doen?

— Hij bezoekt morgen den Dierentuin.

— Daar hebben ze wellicht reeds raarder beesten gezien.

— En wordt er officieel ontvangen.

— Dat hij maar goed uit zijn oogen ziet, of ze vangen en houden hem daar!

— We moeten een slag slaan, of we zijn er onder door, broeder.

— Ik begrijp nog altijd niet wat die prins...

— Aures habent et non audient, staat er in de psalmen te lezen... Officieel ontvangen, dat beteekent toch dat er vele heeren en dames van onze wereld zullen aanwezig zijn en dat die d a m e s allerprachtigst gekleed en met hunne schoonste sieraden zullen behangen zijn...

— Inderdaad.

— De prins van Bangkoë is vandaag naar Brussel. Hij moet morgen om drie uur in den Dierentuin komen. Als we nu een bericht deden zenden, om het bestuur te verwittigen,

dat hij om één uur daar zal zijn, en we gingen in zijne plaats?

Bertrand was opgestaan en op Robert toegetreden. Hij vatte hem de beide handen en drukte ze vurig.

— Robert, ge zijt een genie!

— Dat weet ieder... Ik geloof dat we daar een goeden buit zullen vinden... Dadelijk aan 't werk.

Hij drukte op den knop eener elektrische bel.

Een knecht verscheen.

— Verzoek Jan den koetsier binnen te komen.

Eenige oogenblikken later verscheen de geroepene, een sterk gebouwde kerel, twee meter hoog, en met schou-
ders en nek, om eene poort in te loopen.

In eerbiedige houding bleef hij aan de deur staan.

— Sluit de deur en hang uwen voorschoot aan den sleutel, opdat men niet naar binnen loere.

De knecht deed wat hem bevolen werd.

— Zet u, Jan, en neem eene sigaar. We hebben iets in 't vet!

— 't Zal gaan tijd worden, zei de koetsier, nam eene sigaar, beet er het puntje af, dat hij weer op den vloer spuwde, en ging met de beenen schrijlings over een stoel zitten. Ik begon hier in te roesten. Een groot werk, Robert?

— Een meesterstuk, als 't lukt, zei Bertrand. Reik mij het sigarenkistje eens over: 't is een paar dagen geleden, dat ik nog een rookrolletje tusschen de tanden heb gehad.

En mevrouw van Slewang, de oude, edele dame, stak een sigaar op, en rookte als een sloopsschouw van de Red Star Linie.

Op gedempten toon bespraken de drie mannen het plan, dat Robert voor hen ontwikkelde.

AUCTOR
DE LAATSTE LOTGEVALLEN
VAN

ROBERT en BERTRAND

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN